

บทที่ 4

บทสรุป การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย เรื่อง ผลของรูปแบบรายการวิทยุจากหอกระจายข่าวที่มีต่อการรับสารของผู้ฟังในชุมชนในจังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ สมมุติฐาน วิธีดำเนินการวิจัย วิธีวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้มีดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาผลของการใช้รูปแบบรายการวิทยุต่างประเภทจากหอกระจายข่าวซึ่งได้แก่รูปแบบรายการวิทยุประเภทบรรยาย สนทนา และสื่อพื้นบ้านว่ารายการวิทยุทั้ง 3 รูปแบบนี้ส่งผลต่อการรับสารของประชาชนในชุมชนแตกต่างกันหรือไม่
2. เพื่อศึกษาว่าประชาชนในชุมชนที่มีระดับอายุต่างกันจะมีผลการรับสารจากการฟังรายการวิทยุจากหอกระจายข่าวแตกต่างกันหรือไม่
3. เพื่อศึกษาว่า รายการวิทยุจากหอกระจายข่าวต่างประเภทมีผลต่อการรับสารจากการฟังรายการของประชาชนในชุมชนที่มีระดับอายุต่างกัน แตกต่างกันหรือไม่หรือมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบรายการวิทยุกับระดับอายุ

สมมุติฐานการวิจัย

สมมุติฐานของการวิจัยในครั้งนี้มีดังต่อไปนี้

1. วิธีเสนอรูปแบบรายการวิทยุจากหอกระจายข่าวด้วยรูปแบบบรรยาย สนทนาและสื่อพื้นบ้านจะส่งผลต่อการรับสารของประชาชนแตกต่างกัน

2. ประชาชนในชนบทที่มีระดับอายุต่างกันจะมีผลการรับสารจากการฟังรายการวิทยุ จาก หอกระจายข่าว แตกต่างกัน

3. รายการวิทยุรูปแบบบรรยาย สันทนา และสื่อพื้นบ้านจะส่งผลแตกต่างกันต่อประชาชน ที่ระดับอายุต่างกัน หรือมีกิจกรรมระหว่างรูปแบบรายการวิทยุกับระดับอายุ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นประชาชนอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน ซึ่งมีหอกระจายข่าว ประจำหมู่บ้านในจังหวัดสงขลาจำนวน 3 หมู่บ้าน หมู่บ้านละ 50 คนรวม 150 คน

แบบแผนทางสถิติ

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิเคราะห์ทางสถิติแบบแฟคทอเรียลสองสมบูรณ์ 2x3 (ระดับ อายุ x รูปแบบรายการต่างประเภท)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รายการวิทยุประเภทบรรยาย, สันทนา และสื่อพื้นบ้าน รูปแบบละ 5 เรื่อง เรื่องละ 5 นาที
2. แบบทดสอบวัดผลการรับสาร

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นตอนเตรียมการทดลอง
 - 1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองซึ่งประกอบด้วยรายการวิทยุรูปแบบบรรยาย สันทนา และสื่อพื้นบ้าน อย่างละ 5 เรื่อง เรื่องละ 5 นาที
 - 1.2 เตรียมแบบทดสอบวัดผลการรับสาร

1.3 เตรียมประชาชนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 หมู่บ้านโดยการประชาสัมพันธ์ให้ฟังรายการนี้ล่วงหน้า 2 วัน ในเวลาเช้าและเย็น

1.4 ประสานงานกับผู้ใหญ่บ้านทั้ง 3 หมู่บ้าน เพื่อจัดทำรายชื่อและที่อยู่ของประชาชนที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปแล้วทำการสุ่มประชาชนอายุ 18-35 ปี หมู่บ้านละ 25 คน อายุ 35 ปีขึ้นไป หมู่บ้านละ 25 คน รวมหมู่บ้านละ 50 คน

การทดสอบก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยแยกย้ายกันไปตามบ้านเพื่อแจกแบบทดสอบแก่ประชาชนที่ทำการสุ่มไว้แล้วหมู่บ้านละ 50 คน คนละ 1 ฉบับ โดยให้เวลาในการทำแบบทดสอบประมาณ 30 นาที ในการทดสอบก่อนการฟังรายการวิทยุนี้กระทำล่วงหน้าก่อนฟังรายการ 7 วัน

2. ชั้นทดลอง

2.1 ให้คณะกรรมการหอกระจายข่าวออกอากาศรายการรูปแบบละ 1 หมู่บ้านในเวลา 6.30-6.35 นาฬิกา และเวลา 18.05-18.10 นาฬิกา พร้อมกันทุกวันโดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 ให้หมู่บ้านประกอบตก ฟังรายการรูปแบบบรรยาย เรื่องที่ 1,2,3,4,5 ใช้เวลา 5 วัน

2.1.2 ให้หมู่บ้านควนมืด ฟังรายการรูปแบบสนทนา เรื่องที่ 1,2,3,4,5 ใช้เวลา 5 วัน

2.1.3 ให้หมู่บ้านบ้านพรุ ฟังรายการรูปแบบสื่อกันบ้าน เรื่องที่ 1,2,3,4,5 ใช้เวลา 5 วัน

การทดสอบหลังการทดลอง

ใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันทดสอบประชาชนกลุ่มเดิม โดยใช้วิธีการเดียวกัน กับ การทดสอบก่อนฟังรายการ ซึ่งจะทำการทดสอบหลังจากฟังรายการแล้ว 1 วัน

3. การให้คะแนน

ให้ 1 คะแนน เมื่อทำข้อสอบถูกแต่ละข้อ ให้ 0 คะแนนเมื่อทำข้อสอบผิดหรือไม่ได้ทำ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ มัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และความแปรปรวน (SD^2) ของคะแนนผลการรับสารที่วัดได้จากกลุ่มต่าง ๆ
2. วิเคราะห์ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน โดยวิธีการของฮาร์ทลีย์ (Hartley)
3. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟคทอเรียลสุ่มสมบูรณ์โมเดลกำหนด 2×3 (ระดับอายุของผู้ฟังรายการ x การใช้รูปแบบรายการต่างประเภท)
4. ทดสอบเปรียบเทียบพหุคูณ หลังจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนมีนัยสำคัญโดยใช้วิธีการของทูกีย์ (Tukey)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเพื่อตอบคำถามสมมติฐาน โดยตั้งระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ดังนี้

1. วิถีเสนอรูปแบบรายการวิทยุจากหอกระจายข่าว ด้วยรูปแบบบรรยาย สทนา และสื่อพื้นบ้าน ส่งผลต่อการรับสารของประชาชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = .002$) และเมื่อผู้วิจัยได้ทดสอบเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison Procedure) โดยใช้วิธีการของ ทูกีย์ (Tukey) พบว่า การนำเสนอรายการวิทยุทั้ง 3 รูปแบบ ให้ผลแตกต่างกันเพียงคู่เดียว คือ รูปแบบสื่อพื้นบ้าน และรูปแบบบรรยาย โดยที่รูปแบบสื่อพื้นบ้านให้ผลดีกว่ารูปแบบบรรยายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) ส่วนรูปแบบสื่อพื้นบ้านกับรูปแบบสนทนาและรูปแบบสนทนากับรูปแบบบรรยาย ให้ผลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ประชาชนในชนบทที่มีระดับอายุต่างกันจะมีผลการรับสารจากการฟังรายการวิทยุจากหอกระจายข่าวไม่แตกต่างกัน
3. รายการวิทยุรูปแบบบรรยาย สทนา และสื่อพื้นบ้าน จะส่งผลไม่แตกต่างกันที่ระดับอายุ หรือไม่มีปฏิกริยาร่วมระหว่างอายุกับรูปแบบรายการต่างประเภท

อภิปรายผล

จุดประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ ก็เพื่อศึกษาผลการรับสารของกลุ่มผู้ฟังที่มีอายุ 18-35 ปีกับกลุ่มผู้ฟังที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไป ด้วยวิธีเสนอรูปแบบรายการวิทยุประเภทบรรยาย สนทนา และสื่อพื้นบ้าน ตลอดจนกิจกรรมระหว่างระดับอายุกับรูปแบบรายการต่างประเทศ โดยผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเพื่อทดสอบจำนวน 3 สมมติฐาน ซึ่งผู้วิจัยจะได้อภิปรายผลการทดสอบสมมติฐานทั้ง 3 ข้อโดยลำดับดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า วิธีเสนอรูปแบบรายการวิทยุจากหอกระจายข่าวด้วยรูปแบบบรรยาย สนทนาและสื่อพื้นบ้านจะส่งผลต่อการรับสารของประชาชนแตกต่างกัน ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ปรากฏในตาราง 4 พบว่า มีชนิดเฉลี่ยชนิดของคะแนนผลการรับสารจากการฟังรายการวิทยุทั้ง 3 ประเภท แตกต่างกัน และเมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติพบว่า ความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .002$) สมมติฐานจึงได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล เนื่องจากรูปแบบรายการมี 3 รูปแบบ จึงมีการทดสอบเปรียบเทียบทุกคู่ โดยวิธีการของ ทูคีย์ (Tukey) ผลปรากฏว่าแตกต่างกันเพียงคู่เดียวคือ รูปแบบสื่อพื้นบ้าน และรูปแบบบรรยาย โดยรูปแบบสื่อพื้นบ้านส่งผลต่อการรับสารได้ดีกว่ารูปแบบบรรยาย ซึ่งผลการทดลองนี้สอดคล้องกับผลการทดลองของ พรทิพย์ โศภกุล (2523) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลของการเผยแพร่ข่าวสารการเกษตรทางวิทยุกระจายเสียง โดยรูปแบบบรรยาย และรูปแบบละครปรากฏว่า รูปแบบละครมีประสิทธิผลในการให้ความรู้แก่ผู้ฟังได้ดีกว่ารูปแบบบรรยาย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า รูปแบบบรรยายเป็นรูปแบบที่ราบเรียบการใช้เสียงพูดเพียงคนเดียวอาจทำให้ไม่ได้รับความสนใจจากผู้ฟังเท่าที่ควรการรับสารจึงรับได้ไม่เต็มที่ โดยเฉพาะผู้ฟังในชนบท ซึ่งผลจากการวิจัยก็ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ อีมา (Ema, 1984) ซึ่งพบว่า รูปแบบรายการวิทยุที่ใช้เพื่อการพัฒนาชนบทนั้นต้องเป็นรูปแบบที่มีความหลากหลาย มีความลึกในเนื้อหา และเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายของผู้ฟัง

ส่วนสื่อพื้นบ้านซึ่งให้ผลการรับสารดีที่รูปแบบรายการประเภทอื่นนั้น ก็สอดคล้องกับกล้าสมตระกูล (2523) ซึ่งได้ศึกษาพบว่า สังคมไทยโดยเฉพาะในชนบทต้องการเรียนรู้โดยวิถีธรรมชาติ คือ สอดแทรกความรู้ที่เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันผ่านทางสื่อพื้นบ้านที่มีลักษณะเหมือนกิจกรรมในชีวิตประจำวัน นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับ ศิริพรรณ สายหงษ์ (2531:81-84) ซึ่งได้ศึกษาพบว่า

การนำความรู้ต่าง ๆ ผ่านทางสื่อพื้นบ้านในลักษณะการให้การศึกษาจากระบบนั้นสามารถทำได้ เพราะสอดคล้องกับกระบวนการการศึกษาตลอดชีวิต (Life long Education) และเข้ากับนิสัยของคนไทยได้เป็นอย่างดี คือ มีความรักสนุก (Fun - loving) ชอบความบันเทิง จึงทำให้สามารถรับสารที่ดีมาพร้อมกับความสนุก ความบันเทิง ได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ ศิริพรพร สายหงษ์ (2531:85) ยังศึกษาต่อไปพบว่าสื่อพื้นบ้านใช้ได้ผลดีกับการประชาสัมพันธ์ แต่การวิจัยครั้งนี้พบว่าสื่อพื้นบ้านยังใช้ได้ผลดีกับการให้ความรู้แก่ประชาชนอีกด้วย

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า ประชาชนในชนบทที่มีระดับอายุต่างกันจะมีผลการรับสารจากการฟังรายการวิทยุจากหอกระจายข่าวแตกต่างกัน ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 6 พบว่า มีชนิดและชนิดคิด ของคะแนนผลการรับสาร ของกลุ่มผู้ฟังที่มีอายุ 18-35 ปี และ 35 ปีขึ้นไปไม่แตกต่างกัน และเมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติพบว่า ไม่มีนัยสำคัญ สมมติฐานจึงไม่ได้รับการยอมรับ การที่สมมติฐานข้อที่ 2 ไม่ได้รับการยอมรับอาจจะเป็นเพราะว่า ผู้วิจัยได้ทำการทดลองในระยะเวลาอันสั้นคือใช้เวลาในการทดลอง โดยให้กลุ่มผู้ฟังที่มีอายุ 18-35 ปี และ 35 ปี ฟังรูปแบบรายการวิทยุประเภทบรรยาย สนทนา และสื่อพื้นบ้านเพียง 5 วัน จึงไม่สามารถวิจัยพบว่ารูปแบบรายการทั้ง 3 ที่ใช้ในการทดลองส่งผลต่อการรับสารของกลุ่มผู้ฟังที่ระดับอายุทั้ง 2 แยกต่างหาก หรืออาจจะเป็นเพราะว่าประชาชนทั้งสองระดับอายุมีความสนใจต่อการรับรู้ข่าวสารจากหอกระจายข่าวพอ ๆ กัน จึงรับสารได้ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีสำหรับการเผยแพร่ความรู้หรือข่าวสารทางหอกระจายข่าว เพราะประชาชนทั่ว ๆ ไปที่ระดับอายุต่างกันจะรับสารได้พอ ๆ กัน การพัฒนา ก็จะเป็นไปเท่าเทียมกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า รายการวิทยุรูปแบบบรรยาย สนทนาและสื่อพื้นบ้าน จะส่งผลแตกต่างกันที่ระดับอายุต่างกัน หรือมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างระดับอายุกับรูปแบบรายการต่างประเภท ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลดังปรากฏในตาราง 4 พบว่า ปฏิสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญ นั่นคือไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับอายุกับวิธีเสนอรูปแบบรายการต่างประเภท แสดงว่ารายการวิทยุรูปแบบบรรยาย สนทนา และสื่อพื้นบ้านให้ผลทำงานเองเดียวกันต่อคนที่ระดับอายุต่างกัน ดังนั้นสมมติฐานข้อนี้จึงไม่ได้รับการยอมรับ

การที่สมมติฐานข้อที่ 3 ไม่ได้รับการยอมรับก็อาจจะเป็นเพราะผู้วิจัยได้ทำการทดลองในระยะเวลาอันสั้น ถ้ามีการทดลองโดยใช้เวลาหรือจำนวนครั้งการจัดรายการวิทยุมากกว่าเดิม อาจจะส่งผลให้กิจกรรมร่วมมือสำคัญได้ ทั้งนี้เพราะข้อมูลจากการทดลองแสดงแนวโน้มให้เห็นว่ากลุ่มผู้ฟังอายุ 18-35 ปี รับสารได้ดีกว่าผู้ฟัง อายุ 35 ปีขึ้นไป ด้วยวิธีสนทนา แต่รับสารได้ต่ำกว่าด้วยวิธีสื่อพื้นบ้าน ถึงแม้ว่าจะไม่มีนัยสำคัญก็ตามและอาจจะเป็นเพราะว่ากลุ่มผู้ฟังที่มีอายุมากมีความผูกพันกับประเพณี และวัฒนธรรมดั้งเดิม และได้เรียนรู้จากสื่อพื้นบ้านมานานแล้วจึงเรียนรู้จากสื่อพื้นบ้านได้ดีกว่า ตลอดจนมีค่านิยมที่ดีต่อสื่อพื้นบ้านจึงให้ความสนใจและรับฟังเป็นประจำ หรืออาจจะเป็นเพราะว่ารูปแบบรายการประเภทบรรยายและสนทนาใช้ภาษากลางในการเสนอเนื้อหา ซึ่งชาวบ้านอาจไม่คุ้นเคยส่วนรูปแบบรายการสื่อพื้นบ้านใช้ภาษาท้องถิ่นในการเสนอเนื้อหาซึ่งผู้ฟังอาจมีความเคยชินต่อภาษาถิ่นมากกว่า จึงทำให้สามารถรับสารจากรูปแบบรายการสื่อพื้นบ้านได้ดีที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จัดรายการวิทยุเพื่อพัฒนาชุมชน

1.1 จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า สื่อพื้นบ้านเป็นรูปแบบรายการวิทยุที่ส่งผลต่อการรับสารของประชาชนในชุมชนได้ดีที่สุดในจำนวน 3 รูปแบบที่เสนอออกอากาศในการวิจัยครั้งนี้ จึงควรรูปแบบรายการประเภทนี้ไปใช้เพื่อการประชาสัมพันธ์และให้ข่าวสารความรู้แก่ชาวชุมชนเพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาตามเป้าหมายได้

1.2 จากผลการวิจัยพบว่า รูปแบบบรรยายเป็นรูปแบบรายการวิทยุที่ส่งผลต่อการรับสารของประชาชนในชุมชนได้ดีน้อยกว่าสื่อพื้นบ้าน เพราะฉะนั้นการใช้วิทยุเพื่อพัฒนาชุมชนควรคำนึงถึงรูปแบบรายการให้มากที่สุด นอกจากการพิจารณาเลือกรูปแบบรายการแล้วควรคำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ด้วย เช่น เพลง เสียงประกอบ ฯลฯ เพื่อให้รูปแบบบรรยายน่าสนใจขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานหรือกระจายข่าว

2.1 จากการออกไปเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิจัยพบว่า จำนวนหมู่บ้านทั้งหมด 936 หมู่บ้านในจังหวัดสงขลามีหมู่บ้านถึง 322 หมู่บ้านที่มีหอกระจายข่าวประจำหมู่บ้านนับว่ามีจำนวนเกือบครึ่งหนึ่ง ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการบริการข่าวสารข้อมูลในชนบทกำลังขยายออกในวงกว้าง จึงควรมีการเตรียมพร้อมในด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานหอกระจายข่าว เช่น จัดอบรมเกี่ยวกับรูปแบบการจัดรายการเพื่อออกหอกระจายข่าวจัดอบรมแนะนำส่วนต่างๆ ตลอดจนการซ่อมบำรุง เครื่องมือ เครื่องใช้ในการออกหอกระจายข่าว เป็นต้น

2.2 รัฐควรรักษาประสิทธิภาพของหอกระจายข่าวให้คงอยู่และเพิ่มประสิทธิภาพของหอกระจายข่าวให้มากขึ้นและอย่างจริงจัง

2.3 รัฐควรจัดสรรงบประมาณสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อผลิตรายการวิทยุประเภทต่าง ๆ ที่มีสาระประโยชน์แก่นักหอกระจายข่าวและจัดหมุนเวียนรายการไปยังหอกระจายข่าวทุกแห่งอย่างทั่วถึงและเป็นระบบ

2.4 รัฐควรจัดสรรงบประมาณและมอบหมายให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งมีหน้าที่คอยดูแลในเรื่องของการซ่อมบำรุงเครื่องมือ เครื่องใช้ในการออกหอกระจายข่าวโดยเฉพาะ เพราะเท่าที่พบปรากฏว่า เครื่องขยายเสียงเสียงน้อยมาก ทำให้การบริการข่าวสารในชนบทก็ต้องหยุดชะงัก การรับสารไม่เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรศึกษาผลของรูปแบบรายการประเภทอื่น ๆ อีกให้ครอบคลุมรูปแบบรายการที่มีใช้กันอยู่

3.2 ควรศึกษาผลของรูปแบบรายการประเภทบรรยาย สนทนา และสื่อพื้นบ้านต่อกลุ่มผู้ฟังที่มีเพศต่างกัน มีระดับการศึกษาต่างกัน เป็นต้น

3.3 ควรศึกษาผลของรูปแบบรายการประเภทสื่อพื้นบ้านแบบอื่น ๆ อีก เช่น มโนราห์ ลำตัด หมอลำ ฯลฯ โดยพิจารณาเลือกให้เหมาะสมตามสภาพท้องถิ่น

3.4 ควรศึกษาผลของรูปแบบรายการประเภทสื่อพื้นบ้านในวงกว้างออกไป เช่น ศึกษาผลของการใช้สื่อพื้นบ้านเพื่อการประชาสัมพันธ์กับการใช้สื่อพื้นบ้านเพื่อการให้ความรู้ เป็นต้น

3.5 ควรทำวิจัยที่ใช้ระยะเวลาในการศึกษาที่ยาวนานและต่อเนื่อง เพื่อศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการใช้รายการแบบต่าง ๆ ในระยะยาว

3.6 ควรมีการวิจัยประเมินผลโครงการเกี่ยวกับหอกระจายข่าวที่ได้ดำเนินการอยู่
เพื่อการส่งเสริมและปรับปรุงการจ้ครายการหอกระจายข่าวให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น